

MAGYARORSZÁG

Az igaz barát

meleg szavaival emlékezett meg Ciano gróf a magyarokról.

Ahogyan mondta, több mint udvariasanak gesztus. S ahogy szavait a fasizta nagytanács tagjai fogadták — vallomás volt. Az olasz nemzet bátor és büszke köszönète annak a kis Magyarországnak, amely elősnéki sietett segítségére a Népszövetség által éhhalálra ítélt Olaszországnak.

— Mi, olaszok, — mondta Ciano gróf — akik hallottuk a Duce, először emelte fel szavát a megesonkított Magyarország védelménben, élénk meghatottsgal láttuk, hogy a régi magyar zászlók visszatérnek azokba a városokba, amelyeket melfánnyal szerződés szakított el a hazától. S visszagondoltunk arra az időre, amikor a magyar nép lovagiasan mellettünk állt, miközben egy el nem felejtett kor-mánykoalíció a fegyverben álló Olaszországot a népszövetségi hurokkal akarta megfogni.

Mikor egyedül, árván, mindenkitől elhagyottan álltunk szemben egy ellenséges világgal, igazságunk mellé bátran, nyíltan és szinte csak egyedül — Mussolini állt. A Duce volt az első, aki bátorított, megnyugtatót bennünket, mikor — elmondhatjuk — még csak ellenségeink töröktek velünk. Ő volt az, aki, valahányszor már a kétségbesédes örvényhez értünk, — üzent. Üzent, hogy ne felünk! Higgyünk. Higgyünk abban, hogy az igazságnak győzni kell. Sőt akarja is ezt a győzelmet.

A Duce mellettünk volt Münchenben is. Tudja mindenki, hogy az ó határozott következében fogalmazták meg a rólunk szóló pótégyezményt és írták alá. Az ó keze Bécsben is barátíkékel Ciano a Duce szeménet képviselte a Belvedere-ben; olyan barátíkékel volt, amit mi sohasem felejtünk el. Se neki, se a barátí Olaszországnak.

A Duce és nemzete mellénkállása — ragyogóból tette előtünk a szót: barát. Barát az, aki a veszélyben is az. Még akkor is, ha esetleg a maga érdeke mászt parancsol. Ezt a barátságot köszönjük a Ducenak és a Duce Olaszországnak.

Két különvonat

hozta ma hajnalban Budapestre a kárpátaljai kiülőpályákat. Ez azután a kötött különvonat, de aztán majd jön utána a többi. Ezrek és ezrek, lerongyolódva, megyerve, vagyonukat otthagysává, hazátlanul, éhesen érkeznek hozzánk. Szemükön a kétségbesédes ijdésége világ felénk. Néma könnyörögéssel kérlik a segítségrünket. Kérlik, hogy adjuk nekik vissza a nyugalmat, a házat, az elvezetett vagyont.

Könnyes szemmel nézzük a könnyes szemeiket. Néma kérdésükre — nemnák maradunk. Hogy mi segítsünk rajtuk? Hát nem segítenek? Hát nem indulnánk be égő vággyal a hős Rákóczi népe unokái közé? Hogy rendet teremtsünk, hogy nyugalmat biztosítsunk, s hogy szabad hazát adjunk nekik!!

De nem tehetünk semmit. Bécs ezt nem engede meg. A döntő bíráskodás idején még nem gondolta Bécs, hogy mi is lesz Ruzsinszék val. De az idő mindenre igazságot hoz. Erré is.

Felvidéki ékjekek hítvállására

Irta: Féja Géza

Szerdán este a *Táj*- és *Népkutató* Intézet kiállítási termében összegyűltek a *Felvidék magyar szellemi vezetői* s közüük is azok, akiket a felvidékről meghívítak. Ott volt a Felvidékről Bolyai Lajos bíró, a fiatalokat, egyptik vezere, *Esterházy* Lujza grófnő, aki annakidején a »falkutatóknak« mellett állást foglalt. *Révay István* gróf, Felvidék néprajzi viszonynak legkitűnőbb ismerője. *Schubert Tóth* lévai bankigazgató, a magyar kiállításról elvártaknak a legaldozatképességű személye. *Czuczor László*, *Staudt Gábor*, *Pfeiffer Miklós* *kassai kanonok* és sokan mások. Az itteniek közül megjelent *Ilyés Gyula*, *Szabó Pál*, *Véres Péter*, *Szabó Lőrinc*, *Kovács Imre*, *Dessewif Gyula*, *Pongrácz Kálmán*, *Takács Ferenc*, *Döbrencsői* pedig *Juhász Géza* és *Gulyás Pál*, többek között.

Mikor egyedül, árván, mindenkitől elhagyottan álltunk szemben egy ellenséges világgal, igazságunk mellé bátran, nyíltan és szinte csak egyedül — Mussolini állt. A Duce volt az első, aki mertünk magukat. A jelenlevők összinte sajnálkozás-sal, nelkülözték őket. Schubert Tóth üdvözölte szavai után. Magyary Zoltán professzor és tanáregyedei végigkalauzoltak a megjelenteket a teremben s hosszeges magyarázatokkal. Ilyenkor egész társaságig érkeztek, hogy az igazságnak győzni kell. Sőt akarja is ezt a bocsátó pár mondatot.

Mint egy ember állt fel a nagytanács, élén Mussoliniával és leszen tüntetett Magyarország mellett. S mi, magyarok, aki mertünk annakidején odaállni az éhezésre, stációkat melfánnyal szerződés szakított el a hazától. S visszagondoltunk arra az időre, amikor a magyar nép lovagiasan mellettünk állt, miközben egy el nem felejtett kor-mánykoalíció a fegyverben álló Olaszországot a népszövetségi hurokkal akarta megfogni.

Mint egy ember állt fel a nagytanács, élén Mussoliniával és leszen tüntetett Magyarország mellett. S mi, magyarok, aki mertünk annakidején odaállni az éhezésre, stációkat melfánnyal szerződés szakított el a hazától. S visszagondoltunk arra az időre, amikor a magyar nép lovagiasan mellettünk állt, miközben egy el nem felejtett kor-mánykoalíció a fegyverben álló Olaszországot a népszövetségi hurokkal akarta megfogni.

A Duce mellettünk volt Münchenben is. Tudja mindenki, hogy az ó határozott fellépése következében fogalmazták meg a rólunk szóló pótégyezményt és írták alá. Az ó keze Bécsben is barátíkékel Ciano a Duce szeménet képviselte a Belvedere-ben; olyan barátíkékel volt, amit mi sohasem felejtünk el. Se neki, se a barátí Olaszországnak.

A Duce és nemzete mellénkállása — ragyogóból tette előtünk a szót: barát. Barát az, aki a veszélyben is az. Még akkor is, ha esetleg a maga érdeke mászt parancsol. Ezt a barátságot köszönjük a Ducenak és a Duce Olaszországnak.

Két világ

Általában úgy tartják, hogy a felidéki magyarság s a oszkaországi szellem szintén külön világ. Ez az este azonban egészen más eredményhez vezetett. Kiderült, hogy a felvidéki szellem s az itteni népi gondolat hordozói kötött semmiféle lényeges kultúrbélségen nincsen. Amit mi felvidéki szellemnek nevezünk, az a szellem, amit a Vajdaságban is.

Nem akarom a felvidéki szellemben szintén megtalálhatunk ezt a szellemet, a harcot folytatót. Erdélyi hármas tadata. A közös ellenességeit a magyar szájából szedjük ki a szavakat. Az már igazán nem fontos, hogy milyen utakon intottunk a végös célok kölcsösségeit. Eljutottunk ott vagyunk, s ezt mindenkinél tudomásul kell venni. Felvidéken átalakult a magyar szellemiségek, amit a szellemes módon egymás mellé kötöttünk. Azonban természetesen és rögtön az egész magyar társadalom. Az értelelmiség javára, önkéntelenül népe előre került és hisszük, hogy továbbra is népének élén marad s ezután is épénnyel kiáll népéért, mint eddig.

S mi töránt az anyaországban? Az előhívott egy csoportot, mely önmagát holttá is nyilvánított demokrációt, emberi tudatának és magyar ösztönéinek parancsira népe mellé díllott, s zord intelmek dacára is népen maradt, örökök szövetséget kötött vél.

Lehetőséges-e lényeges külbönsége e csoport között? Semmiéppen nem. A magyarországi népi frók a legtöbb polgárság maga emelte fel az adóját. A svájci alacsony pénzügyi javaslatokat terjesztettek való tekintettel új adójához. A svájci alacsony pénzügyi javaslatokat, ha a parlament már elfogadta, melyek nagyon jelentékeny adóemeléssel járnak. A népszavazás az ilyen javaslatokat, ha a parlament még nem írták le, melyeket mindenkor viszonylag idénben hoztak. A népszavazás alá kell hosszatlanul. A népszavazást meg is tartották és az összes kantonokban oríási többséget kaptak a javaslatok. Ez az igazi demokrácia. A svájci népszavazás után új, tiszta néven tündököl ez a szó, ez a kormányzati elv.

Melcő kesztyű harisnya nadrag Fáth-nál, IV Ferenciek tere

